

Lars Løkke Rasmussens tale til støttearrangement hos det jødiske samfund

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Udenrigsminister

Dato

14. oktober 2023

Sted

Københavns Synagoge

Deres majestæt,

Ambassador,

Kære alle sammen.

Tak for, at jeg må dele denne aften med jer.

Jeg gør mig ikke begreb om, hvordan I hver især har haft det gennem den sidste uge.

Med venner og familie fanget i krisens centrum.

Med folk, I holder af, som har deres hverdag i et Israel under angreb.

Med alle de bekymringer, der følger med.

Er de ramt? Har de klaret den? Hvad sker der nu?

Forfærdelige historier, der gør indtryk i hele verden.

En af dem, der stadig sidder i kroppen hos mig selv, handler om en helt almindelig familie, som boede i en kibbutz tæt på grænsen ved Gaza.

En far. En mor. Og tre små piger.

Da angrebene begyndte lørdag morgen, løb de alle fem mod det nærmeste beskyttelsesrum.

De nåede frem i sikkerhed. Konen skrev en besked til deres venner i Australien:
” Alt er okay.”

En time senere stoppede hun med at svare. Vennerne ringede og ringede, men mobilen var tavs.

Søndag formiddag delte de israelske myndigheder et billede af familien.

Med store smil og grønne træer i baggrunden. Moren holder en kærlig arm rundt om den ældste datter.

Som hundredevis af andre uskyldige israelere blev de likvideret af barbariske terrorister.

Hamas havde efter sigende brudt ind i deres beskyttelsesrum.

Det er ikke til at bære.

Angrebet på Israel bringer mange følelser i bevægelse. Frygt. Vrede. Afmagt. Håb. Hævnerrighed. Kærlighed.

Vi må give plads til det hele, men det tabte kan ikke gives tilbage.

Men I er ikke alene. En hel nation deler jeres tårer og bakker jer op.

Danmark står, som Statsministeren også understregede, side om side med Israel.

Vi er samlet her i aften for at mindes. For at samle vores tanker og samle hinanden op.

Jeg havde æren af at tale her i synagogen for fem år siden.

Dengang markerede vi 75-året for jødernes flugt fra Danmark.

Det var en rørende aften.

Oktober 1943 er en af de vigtigste begivenheder i den nyere Danmarkshistorie.

Og en hjørnesteen i forholdet mellem Danmark og Israel.

I dag, 80 år senere, er det svært at forestille sig, at danske familier måtte flygte for livet på grund af deres oprindelse og deres tro.

At uskyldige medborgere skulle sendes til koncentrationslejre for at dø.

Men det skete.

Tidligere i denne uge markerede vi så 80-året.

En markering, der havde en vis dobbelthed i sig.

For oktober 1943 er både en historie om lys og mørke.

Sorg over dem, der blev myrdet.

Glæde over dem, der kom i sikkerhed.

Skam over de få, der prøvede at sabotere flugten.

Stolthed over de mange, der satte livet på spil for at redde deres medborgere.

Dem der tog ansvaret på sig og rakte hånden ud. Til et jødisk folk, som udviste et heroisk handlemod.

Det er svært at finde den samme dobbelthed i det, der ramte det israelske folk sidste lørdag.

Fordi lige nu står mørket klarest, smerten virker uendelig.

Et trist glimt fra fortiden.

Men selvom lyset har svært ved at finde vej, findes det et sted derude.

Det er vi nødt til at insistere på.

Selv i de mørkeste tider, vil håbet titte frem.

Det synes jeg, man mærker på en aften som i aften.

Vi må ikke lade terroristernes had vinde. Vi må insistere på at bevare vores medmenneskelighed.

Angrebet i lørdags bliver af mange kaldt Israels 9/11.

Det er svært at skrive historien, mens den udfolder sig for øjnene af os. Men jeg tror alligevel, at det er en rammende beskrivelse.

Et afgørende historisk vendepunkt.

Det her er et wake-up call for os alle sammen.

Vi gav det jødiske folk et løfte efter afslutningen på Anden Verdenskrig.

Et løfte om et hjemland, hvor jøder kunne samles og leve i fred.

Danmark var en varm fortaler for oprettelsen af staten Israel.

Det jødiske folk har været nok igennem. Og I er et stærkt folk.

Men det, der sker lige nu, kalder på eftertanke. Og på krystalklare forpligtelser fra hele verdenssamfundet.

Dem må I holde os op på.

Som Ben Gurion sagde det så klogt:

”Historie er ikke noget, man skriver. Det er noget, man skaber.”

Jeg ved, at jøder også mærker utrygheden herhjemme.

Skal man beholde kippen på? Eller skifte den ud med en kasket, som du - Jair [Melchior] - har foreslået din egen søn.

Jeg forstår godt, man ender der. Hellere være på den sikre side, kunne man sige.

Men det er jo helt uacceptabelt. Det er helt uacceptabelt at danske jøder på den måde skal slå knuder på sig selv for at være her i Danmark.

Gemme sig væk og kigge sig over skulderen.

Sådan skal det ikke være. Sådan må det ikke være.

Og jeg vil gerne være med til at give det løfte her i aften, at regeringen vil gøre alt, hvad der står i vores magt for at beskytte de danske jøder.

Beskytte jeres frihed. Jeres sikkerhed. Jeres ret til at leve et almindeligt jødisk liv i Danmark.

I det Danmark, der rakte hånden ud til det jødiske folk for 80 år siden.

For det Danmark er her stadig.

Tak skal I have.

Kilde

um.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale

Relateret

Mette Frederiksens tale til støttearrangement hos det jødiske samfund
14. oktober 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-lokke-rasmussens-tale-til-stottearrangement-hos-det-jodiske-samfund>